

List Preláta (december 2014)

V prvých týždňoch adventu nás liturgia pozýva, aby sme uvažovali o Kristovom príchode na konci čias.

12.12.2014

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Začíname nový liturgický rok, v ktorom očakávame hojnosť Božích milostí, ako pokračovanie tých, ktoré nám daroval v uplynulých mesiacoch – a vôbec vždy! Sté výročie

narodenia dona Álvara a jeho blahorečenie hlboko poznamenalo tento rok 2014, ktorý sa teraz chýli k záveru. Znásobujeme každý deň svoju túžbu byť veľmi verní na ceste, ktorá vedie k šťastiu, ako aj svoju snahu o každodenné obrátenie, aby sme sa viac stotožnili s Ježišom Kristom. Aká príhodná to chvíľa, aby sme opakovali často a s hlbokým presvedčením tie slová: *Ďakujem, prepáč, pomáhaj mi viac*. Rozhojníme v najbližších týždňoch svoju vďaku a zároveň sa s väčšou dôverou obracajme k Božiemu milosrdenstvu a žiadajme odpustenie hriechov, svojich aj celého ľudstva. Neprestávajme vyprosovať ochranu nebies pre Cirkev, pre túto *čiasť* Cirkvi, ktorou je Dielo, pre každého z nás, pre celý svet.

V prvých týždňoch adventu nás liturgia pozýva, aby sme uvažovali o Kristovom príchode na konci čias. Svätý Pavol v zhustenom súhrne

vymenúva posledné skutočnosti, ktoré nastanú pri slávnom príchode Pána. *Veď ako všetci umierajú v Adamovi, tak zasa všetci ožijú v Kristovi. Ale každý v poradí, aké mu patrí: prvotinou je Kristus; potom, pri jeho príchode, tí, čo patria Kristovi. A potom bude koniec, keď odovzdá Bohu a Otcovi kráľovstvo, keď zruší každé kniežatstvo, každú mocnosť a silu. Lebo on musí kraľovať, kým mu nepoloží všetkých nepriateľov pod nohy. Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť, lebo mu všetko položil pod nohy. Ale keď hovorí: "Všetko je podrobené", je jasné, že okrem toho ktorý mu všetko podrobil. A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa aj sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.*[1].

Rozjímanie o tejto pravde našej viery nás naplní nádejou, silou a útechou, práve keď zakúšame obmedzenosť svojej súčasnej ľudskej existencie, od

chorôb a smrti, až po protivenstvá pozemského putovania, alebo osobné úbohosti nás, i všetkých mužov a žien. Nebudú chýbať ani zdanlivé víťazstvá zla na tejto zemi – len zdanlivé! –, ktoré nás nemôžu zbaviť odvahy, pokiaľ sme pevne zakotvení v teologálnej nádeji. Boh, ktorý je spravodlivý a milosrdný, nezabúda na svoje deti, ani vtedy, keď odmeny a tresty odkladá.

Pred niekoľkými týždňami sme my kňazi čítali v liturgii hodín slová svätého Augustína. Komentuje túto pravdu našej viery a píše: „Či snád nemá Pán prísť neskôr, až prepuknú v plač všetky národy zeme? Prvýkrát prišiel v osobe svojich ohlasovateľov a naplnil celý kruh zeme. Nekladme odpor jeho prvému príchodu, a nebudeme sa báť toho druhého"[2]. Rada svätého biskupa z Hippa zostáva stále aktuálna. Kresťania „si majú poslúžiť týmto svetom a nie slúžiť tomuto svetu. Čo to znamená?

Že tí, ktorí vlastnia, majú žiť tak, ako keby nevlastnili, podľa apoštolových slov (...) Ten, kto je slobodný od starostí, bezpečne očakáva príchod svojho Pána. Vskutku, čo je to za lásku ku Kristovi u toho, ktorý sa obáva jeho príchodu? Nehanbíme sa, bratia? Milujeme ho, a predsa sa bojíme jeho príchodu.

Skutočne ho milujeme? Nie je to skôr tak, že milujeme svoje hriechy? Nenávidíme hriech a milujeme toho, ktorý má prísť hriech trestať. On príde, či chceme alebo; to, že teraz neprichádza, neznamená, že by nemal prísť neskôr. Príde, a nevieme, kedy to bude. Ale ak nás zastihne pripravených, táto neznalosť nám nijako neprekáža"[3].

Kristov návrat nemá spôsobovať strach alebo obavy pre muža či ženu viery. Naopak, má byť pre nich vzpruhou, aby konali dobré skutky, zvyčajne bez toho, aby upútavali

pozornosť. Stačí byť a správať sa ako kresťania, sústavne, aby sme spolupracovali s ním na rozširovaní jeho kráľovstva, ktoré teraz rastie skrytým spôsobom až do chvíle, keď sa odhalí vo svojej plnosti na konci čias. Často nám to pripomínal sv. Josemaría. ***Máme teraz pred sebou veľkú úlohu. Nestačí zostať pasívnym, pretože Pán nám povedal: Obchodujte..., pokiaľ sa nevrátim (Lk 19, 13). Zatiaľ čo čakáme, kým sa Pán vráti (...) nemôžeme stáť so založenými rukami. Rozširovanie Božieho kráľovstva nie je len oficiálnou úlohou tých členov Cirkvi, ktorí zastupujú Krista, pretože od neho dostali zvláštne posvätenie. Vos autem estis Corpus Christi (1 Kor 12, 27), vy ste Kristovo Telo, hovorí apoštol Pavol s konkrétnym príkazom pracovať až do konca*** [4].

Možno nám napadne myšlienka, že máme málo talentov, zanedbateľné schopnosti, alebo že úloha, ktorú plníme, je jednotvárna, s malým dopadom na záležitosti duší a sveta; úvaha, ktorú vyjadril náš Otec, keď sa nachádzal v úkryte v jednom diplomatickom sídle, počas španielskeho náboženského prenasledovania. Zbavený možnosti slobodne vykonávať kňazskú službu, obmedzený – ako hovoril – na temer úplnú vonkajšiu nečinnosť, v spoločnosti malej skupinky veriacich Diela, burcoval týmito slovami: ***Môj život je teraz taký monotónny! Ako dosiahnem to, aby dary od Boha priniesli ovocie uprostred tohto núteného odpočinku, v tejto temnote, v ktorej sa nachádzam? Nezabúdajte, že môžete byť ako sopky pokryté snehom, pri ktorých s okolitým chladom kontrastuje tá žiara, ktorá spaľuje ich útroby. Navonok tá naozaj môže pokrývať ľad monotónnosti, temnoty;***

*zvonku budeš vyzerať ako spútany.
Ale vovnútri ťa neprestane
spaľovať oheň, neunavíš sa
vynahradzovaním nedostatku
vonkajšej činnosti nanajvýš
intenzívnou činnosťou vnútornou.
Pri myšlienke na seba a všetkých
našich bratov, akou len plodnou sa
stane tá naša nečinnosť! Z našej
zdanlivo takej úbohej práce
povstane, v priebehu stáročí,
ohromná stavba[5].*

Pripomínal nám to tiež pápež
František pred niekoľkými dňami:
**práve životom v láske a dávaním
kresťanského svedectva v
každodenných starostiach sme
povolaní stať sa svätými. A každý
za tých okolností a v tom životnom
stave, v ktorom sa nachádza. (...)
Doma, na ulici, v práci, v cirkvi, v
danej chvíli a v tvojom životnom
stave sa otvára cesta k svätosti.
Nenechajte sa odradiť od tejto
cesty. Boh nám dáva milosť. Pán**

**žiada len jedno: aby sme boli v
spoločenstve s ním a v službe
bratom [6].**

Dcéry moje, synovia moji, aj my si
vyvodíme osobné dôsledky z tejto
skutočnosti. Na nemocničnej posteli,
v domácych prácach nášho domova,
uprostred tej najvysilujúcejšej práce,
v tichu laboratória alebo na poli, na
akomkoľvek mieste, s duchom Opus
Dei, ak toto všetko spájame s naším
Pánom, aktívne tak spolupracujeme
na rozširovaní jeho kráľovstva na
zemi a pripravujeme jeho slávny
príchod, ktorý nás naplní šťastím.

V uplynulých mesiacoch som vám
často pripomínal, že v nebi máme už
veľký zástup blažených z Diela, ktorí
prebývajú v sláve. So všetkými sme
úzko spojení skrze spoločenstvo
svätých. Oni a ony dodávajú silu
našej slabosti, pridávajú k našim
prosbám svoj hlas, pomáhajú nám
mnohými spôsobmi. Pápež Benedikt

XVI. pripomínal niečo, čo poznáme zo Zjavenia: „O Kristovom konečnom príchode (...) nám bolo povedané, že nepríde len on sám, ale aj spolu so všetkými svätými" [7].

Aká je to radosť pri pomyslení, že uprostred toho množstva svätých, ktorí sprevádzajú Krista v nebi a spolu s ním zostúpia v slávnom sprievode, sa nachádza tolko žien a mužov, s ktorými sme sa stýkali na zem! Vďaka Božiemu milosrdenstvu tam budeme i každá a každý z nás, ak budeme verní svojmu povolaniu. „Tak každý svätý, ktorý vstupuje do dejín – pokračoval Benedikt XVI. – predstavuje už malý diel Kristovho návratu, jeho nového vstúpenia do času, ktoré nám ukazuje obraz nového režimu a dáva nám istotu o jeho prítomnosti. Ježiš Kristus nepatrí do minulosti a nie je ohraničený ďalekou budúcnosťou, o príchod ktorého možno nemáme ani odvahu žiadať. On prichádza s

veľkým zástupom svätých. Spoločne so svojimi svätými nám už sústavne prichádza v ústrety, v ústrety nášmu dnešku" [8].

Advent nás tiež pripravuje, aby sme duchovne prijali Ježiša Krista počas Vianoc, keď si pripomíname jeho telesné zrodenie. K tomu nás povzbudzuje liturgia, obzvlášť začínajúc 17. novembrom. Stále sa nám ponúka čas stretnúť sa s Ježišom, ktorý často prichádza do našej duše, predovšetkým v každodennom svätom prijímaní a duchovne tiež v mnohých ďalších chvíľach. K tomuto stretnutiu dochádza veľmi osobitne v duchovnom ovzduší adventu, ktoré sa stále zosilňuje s blížiacimi sa Vianocami.

Pápež František nás pozýva k úvahe o Ježišovom narodení, slávnosti dôvery a nádeje, premáhajúcej neistotu a ustráchaný pesimizmus.

Naša nádej má dôvod: Boh je s nami a stále nám dôveruje! Zamyslite sa nad tým: Boh je s nami, Boh nám neustále dôveruje. (...) Prichádza, aby prebýval s ľuďmi; vyberá si zem za svoj príbytok, aby bol spolu s človekom a ocitol sa tam, kde človek prežíva svoje dni radosti a bolesti. Zem už preto nie je len „slzavým údolím“, ale skôr miestom, kde Boh postavil svoj stan, je miestom stretávania sa Boha s človekom a solidarity Boha s ľuďmi[9].

Toto liturgické obdobie, ktoré sme práve začali, tak ako nás pripravuje na Vianoce, nás stavia pred tajomstvo vtelenia Božieho Syna, pred ten *dobrotivý zámer*[10], ktorým nás Boh Otec túži pritiahnuť k sebe, k svojmu Synovi, skrze Ducha Svätého, aby sme dospeli do plného spoločenstva radosti a pokoja s ním. Zbavujme sa pesimizmu, ak sa niekedy vynára pri pohľade na to,

ako sa to zdá, že zlo víťazí nad dobrom, a to ako vo vnútri nás samotných, tak aj v spoločnosti. „Advent nás pobáda, aby sme uprostred toľkých ťažkostí obnovili istotu toho, že Boh je prítomný. On vstúpil do sveta, keď sa stal človekom ako my, aby naplnil svoj plán lásky. A Boh si želá, aby sme sa aj my stali vo svete znamením jeho pôsobenia. Prostredníctvom našej viery, našej nádeje, našej lásky, on túži vždy znovu vstupovať do sveta a v našej noci chce dať vždy nanovo zažiarit svojmu svetlu" [11].

Kristov slávny príchod urobí prietrž všetkým nespravodlivostiam a hriechom, ale majme vážne na pamäti, že už teraz nás Pán zvoláva k tomu, aby sme mu pomáhali odovzdávať ostatným dušiam ovocie vykúpenia. Milióny ľudí, bez toho aby si to uvedomovali, očakávajú zjavenie Božích detí [12]: tvoje, moje, mnohých mužov a žien dobrej vôle.

Svojimi skutkami a svojimi slovami
im máme ukázať, že ten svet, v
ktorom sa nachádzame, nie je so
všetkými svojimi problémami a
rozpormi len nejakým nehostinným
miestom, do ktorého sme boli *vrhnutí*
nejakým neosobným a slepým
osudom, ale že je miestom
radostného stretávania sa s Bohom,
ktorý je Milosrdenstvo, ktorý poslal
svojho Syna na svet a ktorý
sprevádza Cirkev skrze stále
aktuálnu prítomnosť Ducha Svätého.

V nastávajúcich dňoch si obyvatelia
všetkých krajín prajú pokoj a šťastie.
Znovu sa vraciame k tomu spevu,
ktorý znel pri prvých Vianociach:
sláva Bohu na výsostiach a na zemi
pokoj ľuďom dobrej vôle [13]. Vtedy
tak spievali anjeli, a teraz je na nás,
kresťanoch, aby sme tú pieseň
spievali dobrým príkladom a svojimi
slovami milosrdenstva a odpustenia,
svojím sústavným apoštolátom.

Prosme Boha, aby násilie bolo premohnuté silou lásky v každom jednom poriadku bytia. Aby tie priania dobra a lásky, ktoré sa v týchto dňoch vyslovujú, skutočne prenikli do všetkých prostredí bežného života. To je prosba, ktorú vysielame k nebu a obraciame sa pri tom na materské sprostredkovanie Najsvätejšej Panny Márie, a tiež sa utiekame k príhovoru svätého Jozefa, svätého Josemaríu a všetkých svätých. Ich všetkých, aj vás všetkých prosím, aby ste sa pripojili k mojej neustálej modlitbe za Cirkev a pápeža, za Dielo a každého jeho veriaceho a spolupracovníka na celom svete.

Túžim sa s vami podeliť o tú radosť, keď som v katedrále v Moskve slúžil slávnostnú svätú omšu k úcte blahoslaveného Álvara del Portillo. Ďalší to prejav vďačnosti Najsvätejšej Trojici, ktorý sa pridala k tolkým ďakovným omšiam, ktoré sa konali

na rôznych miestach piatich kontinentov.

Chcem zakončiť povzbudením, aby ste si vychutnali to *Christus natus est nobis* z vianočnej liturgie: Kristus sa narodil *pre* nás. Ako nás len Boh miluje, keď chce, aby sme žili neustále v ňom! Proste Svätú rodinu za moje úmysly.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. decembra 2014.

[1] 1 Kor 15, 22-28.

[2] Sv. Augustín, *Výklady žalmov*, 95, 14-15 (CCL 39, 1351-1353).

[3] *Tamttiež*.

[4] Sv. Josemaría, *Íst' s Kristom*, č. 121.

[5] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímania, 6-VII-1937 („Crece para adentro", s. 189).

[6] PÁpež František, Príhovor na generálnej audiencii, 19-XI-2014.

[7] Benedikt XVI., Príhovor, 21-XII-2007.

[8] *Tamtiež*.

[9] PÁpež František, Príhovor na generálnej audiencii, 18-XII-2013.

[10] Porov. *Ef* 1, 9.

[11] Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 5-XII-2012.

[12] Porov. *Rím* 8, 19.

[13] *Lk* 2, 14.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-december-2014/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-december-2014/) (10.08.2025)